

Λκ 7,11-17

Ἡ ἀνάσταση τοῦ γιοῦ τῆς χήρας τῆς Ναΐν

Μέ μαῦρα κεφαλαῖα γράμματα ἦταν γραμμένη σ' ἓναν τοῖχο τῆς πόλης μας ἡ φράση: «Υπάρχει ζωή μετὰ τόν θάνατο;». Ἀπό κάτω μέ διαφορετικό γραφικό χαρακτήρα ἦταν σημειωμένο ἀπό ἄλλο χέρι ἓνα δεύτερο συγκλονιστικότερο ἐρώτημα: «Γιατί; Ὑπάρχει ζωή πρὶν ἀπό τόν θάνατο;».

Ὅποια χέρια κι ἂν τά σημείωσαν, τοῦτα τά λόγια φανερόνουν ἓναν πόνο, μιά βαθειά ἀπογοήτευση, μιά δίψα γιά ζωή, πού μένει ὅμως ἀνικανοποίητη... Μπορεῖ, σ' ἀλήθεια, νά ξεδιψάσει κανεῖς τή δίψα τῶν νέων γιά ζωή, γιά αἰώνια ζωή;

Ἡ Ναΐν ἦταν ἀπό τίς πιό ὁμορφες πόλεις τῆς Γαλιλαίας, χτισμένη στήν ὄχθη τοῦ χειμάρρου Κισών. Γι' αὐτό καί τῆς ἔδωσαν τό ὄνομα «Ναΐν», πού σημαίνει «ώραία». Καί σήμερα κάποιες περιοχές ἀπό τήν ὠραία τους θεά παίρνουν τό ὄνομά τους, π.χ. «Καλλιθέα» ἢ «Πανόραμα».

Ἐκεῖνη τή μέρα ὅμως χαλοῦσε ὅλη τήν ὁμορφιά -ἦταν μιά «παρῶνια» μέσα στήν ἄρμονία τῆς φύσης- ἓνα φέρετρο· **φέρετρο μ' ἓνα νεαρό παιδί**. Δίπλα του βιάδιζε πονεμένη, καταπικραμένη ἢ μάνα του, **μιά χήρα μάνα**. Τόν δρόμο αὐτόν ὡς τά κοιμητήρια τόν εἶχε ζανακάνει συνοδεύοντας νεκρό τόν ἄντρα της. Τώρα πηγαίνει

νά θάψει τόν γιό της -**τόν μονάκριβο γιό της**- ὅ,τι πιό πολύ ἀγαποῦσε σ' αὐτόν τόν κόσμο, τό στήριγμά της, τή χαρά της.

Γι' αὐτό, σύσσωμη ἡ πόλη Ναϊν ἤρθε νά τῆς συμπαρασταθεῖ. Νιώθουν ὅλοι τόν πόνο της, σμίγουν μαζί της τά δάκρυά τους... Θέλουν νά μοιραστοῦν τό βάρος πού πλακώνει τήν ψυχή της. Μά πῶς ν' ἀπαλύνουν τή θλίψη της; Τί νά τῆς ποῦν γιά νά τήν παρηγορήσουν; Μόνο κλαῖνε κι αὐτοί... Γοερός ἀντηχεῖ ὁ θρῆνος τους.

Κάποιος Ξένος ὅμως τούς πλησιάζει. Τόν ἀκολουθεῖ πλήθος πολύ. Στέκεται δίπλα στή χαροκαμένη μάνα καί κάτι τῆς λέει. Τί βρίσκει, στ' ἀλήθεια, νά τῆς πεῖ; «Γυναίκα, μήν κλαῖς». Ἄκουν καλά; Τῆς εἶπε νά μήν κλαίει; Καί πῶς νά συγκρατήσῃ τά καυτά της δάκρυα; Πῶς νά ἀναχαιτίσει τόν πόνο πού ξεπηδᾷ ἀπό τά τρισβαθά της καί σείει ὅλη τήν ὑπαρξή της; Κι ὅμως, αὐτός ὁ Ξένος τολμᾷ νά τῆς πεῖ: «Μὴν κλαῖς». Μήπως εἶναι ἄσπλαχνος; Ὅχι, μέ πολλή συμπόνια καί στοργή τῆς μιλά. Μά τί παράξενα τά λόγια του!

Παράξενο κι αὐτό πού κάνει στή συνέχεια. Ἄκουμπᾷ τό φέρετρο. Αὐτό ἀπαγορευόταν στούς Ἰουδαίους. Κανείς, ὡστόσο, δέν Τόν ἐμποδίζει. Εἶναι τόσο ἐπιβλητική ἡ παρουσία του... Σταματοῦν καί Τόν παρακολουθοῦν. Κάτι λέει τώρα στό νεκρό παιδί. Μά μιλοῦν σ' ἕναν νεκρό;

«Νεαρέ μου, σέ σένα μιλῶ, σήκω!». Καί ὁ νέος ...ἀνασηκώνεται! Καθισμένος στό φέρετρο ἀρχίζει νά μιλάει!... Φόβος τούς κατέλαβε ὅλους. Μαζί βέβαια καί ἀπερίγραπτη χαρά! Ἐσφιγγε ἡ μάνα στήν ἀγκαλιά της τό ἀναστημένο της παιδί, καί σέ ὅλη τήν Παλαιστίνη ἔτρεχε σάν ἀστραπή τό μεγάλο νέο: Ἀναστήθηκε ὁ γιός τῆς χήρας τῆς Ναϊν, ὁ Θεός ἐπισκέφτηκε τόν λαό του!

Ποιός ἦταν ὁ Ξένος πού στάθηκε μπροστά στό φέρετρο καί μ' ἕναν του λόγο ἔδωσε ζωή στό νεκρό παιδί; **Ὁ Ἰησοῦς Χριστός**. Μαζί μέ τούς μαθητές του καί κι ἄλλους πολλούς πού Τόν ἀκολουθοῦσαν εἶχε φτάσει ὡς τίς πύλες τῆς Ναϊν τήν ὥρα ἀκριβῶς πού ἡ νεκρική πομπή ἔβγαινε ἀπό τήν πόλη καί προχωροῦσε πρὸς τά μνήματα.

Ὁ Θεός **μέ ἓνα μόνο λόγο δημιούργησε ὅλο τόν κόσμο.** Ὁ ἴδιος Θεός, πού ἔγινε ἄνθρωπος, ὁ θεάνθρωπος Ἰησοῦς Χριστός, **μέ ἓνα μόνο λόγο δίνει ζωή σ' ἓναν νεκρό.**

Σπλαχνίστηκε τήν πονεμένη μάνα. **Ὁ δημιουργός μας δέν μᾶς ἔπλασε γιά νά πονᾶμε, γιά νά πεθαίνουμε.** Αἰώνια ζωή θέλησε νά μᾶς χαρίσει. Ὅμως, μέ τήν ὑπακοή μας στόν διάβολο χάσαμε τόν παράδεισο. Ἔτσι ἦρθε ἡ φθορά καί ὁ θάνατος.

Ἀλλά ὁ Κύριός μας Ἰησοῦς Χριστός **νίκησε τόν θάνατο** καί χάρισε σέ ὅλους μας τήν **ἐλπίδα**, τήν ἐλπίδα τῆς ἀνάστασης. Δέν ἀνέστησε ἀπλῶς κάποιους νεκρούς τότε πού ἦταν στή γῆ. Δέν ἀναστήθηκε μόνο ὁ ἴδιος. Θά ἀναστήσει ὅλους τούς νεκρούς ὅταν ἔρθει ξανά κατά τή Δευτέρα του παρουσία. Αυτό ὁμολογοῦμε στό Σύμβολο τῆς πίστες μας, στό «Πιστεύω»: **«Προσδοκῶ ἀνάστασιν νεκρῶν».**

«Τί εἶναι, ἀδελφοί μου, ὁ ὕπνος;», ἔλεγε ἀπλᾶ ὁ **ἅγιος Κοσμᾶς ὁ Αἰτωλός.** «Ἐνας μικρός θάνατος. Καί ὁ θάνατος; Ἐνας μέγας ὕπνος».

Γι' αὐτό ἡ Ἐκκλησία μας ὀνομάζει τά μνήματα **«κοιμητήρια»**, τούς νεκρούς **«κεκοιμημένους»**, τόν θάνατο **«κοίμηση».**

Γι' αὐτό καί **οἱ πιστοί χριστιανοί δέν φοβοῦνται τόν θάνατο.** Γνωρίζουν ὅτι κλείνοντας τά μάτια τους σ' αὐτόν τόν κόσμο, θά τά ἀνοίξουν πάλι καί θά ἀντικρίσουν τόν Χριστό καί τούς ἁγίους του!

Λυποῦνται, βέβαια, ὅταν θάβουν ἀγαπημένα τους πρόσωπα. **Λυποῦνται ὅμως ἔχοντας ἐλπίδα**, πού γλυκαίνει τή λύπη τους (βλ. Α΄ Θε 4,13). Ὅπως ὅσοι ξεπροβοδοῦν κάποιον δικό τους γιά τό ἐξωτερικό, στεναχωριοῦνται πού τόν ἀποχωρίζονται ἀλλά δέν εἶναι ἀπαρηγόρητοι, διότι γνωρίζουν ὅτι εἶναι προσωρινός ὁ ἀποχωρισμός τους, ἔτσι καί οἱ πιστοί ξεπροβοδοῦν γιά τήν ἄλλη ζωή τά ἀγαπητά τους πρόσωπα μέ μιά βεβαιότητα: ὅτι θά ξανανταμῶσουν καί θά ζοῦν μαζί τους κοντά στόν Χριστό αἰώνια!

Μέ αὐτή τή βεβαιότητα βάδιζαν καί **οἱ μάρτυρες** πρὸς τόν θάνατο

ὄχι ἀπλῶς ἀφοβα ἀλλά καί χαρούμενα!

Πέρα ὅμως ἀπό τήν ἀνάσταση πού θά μᾶς χαρίσει ὁ Κύριος, παιδιά, κατά τή συντέλεια τοῦ κόσμου, θέλει νά μᾶς χαρίσει ἤδη ἀπ' αὐτή τή ζωή **τήν πρώτη ἀνάσταση**. Ποιά εἶναι αὐτή ἡ πρώτη ἀνάσταση; «Ἀλήθεια, ἀλήθεια, σᾶς λέω», μᾶς διαβεβαιώνει ὁ ἴδιος, **«ὅποιος ἀκούει τόν λόγο μου... ἔχει περάσει ἤδη ἀπό τόν θάνατο στή ζωή»** (βλ. Ἰω 5,24). Γιά ποιόν θάνατο μιλά ἐδῶ ὁ Χριστός; Ὁ φυσικός θάνατος ἔρχεται ὅταν χωρίζει ἡ ψυχή ἀπό τό σῶμα. Ὑπάρχει ὅμως καί ἕνας ἄλλος θάνατος, ὁ πνευματικός: **ὅταν χωρίζει ἡ ψυχή ἀπό τόν Θεό**.

Ρίχνοντας ἕνα βλέμμα στους δρόμους τῶν μεγαλουπόλεων ἀλλά καί στά καλντερίμια τῶν μικρῶν χωριῶν, συναντοῦμε δυστυχῶς πολλούς πού ἀποκόπηκαν ἀπό τόν Θεό. Ἄς ἐστιάσουμε ὅμως τόν φακό μας στά νεαρά παιδιά. Δέν εἶναι λίγα πού μοιάζουν νά ἔναι... **ζωντανοί νεκροί**.

➤ Δέν μποροῦν πλέον οὔτε στά πόδια τους νά σταθοῦν· παίρνουν τά ναρκωτικά καί πορεύονται σταθερά πρὸς τόν θάνατο...

➤ Παλεύουν ἄλλα στό Κέντρο ἀπεξάρτησης γιά νά ἀπαλλαγοῦν ἀπό τήν ἀρρωστημένη προσκόλλησή τους στόν ὑπολογιστή...

➤ Εἶναι κι ἐκεῖνα πού ὄχι μόνο σκοτώνουν τήν ὥρα τους ἀλλά καί πληγώνουν θανάσιμα τήν ἀθάνατη ψυχή τους, περνώντας ἀτέλειωτες ὥρες στό διαδίκτυο, σέ διάφορους ὑποποῦς ἰστότοπους...

➤ Πολλά τυραννιοῦνται ἀπό τά πάθη τους καί δέν μποροῦν νά ἀπαλλαγοῦν ἀπό τόν φθόνο, τήν κακία, τή διαφθορά...

➤ Δέν εἶναι λίγα καί τά «πρόωρα γερασμένα νιάτα», πού σέρνουν τά βήματά τους τεμπέλικα ἢ ἀπελπισμένα, δίχως δυνάμεις καί ὄρεξη γιά τή ζωή...

Μπροστά σ' ὅλα αὐτά τά νεαρά παιδιά στέκεται ὁ Κύριός μας, ὅπως στάθηκε μπροστά στόν γιό τῆς χήρας τῆς Ναΐν. Μέ τήν ἴδια στοργή τούς ἀπευθύνει τόν λόγο του: «Νεανίσκε, σοί λέγω, ἐγέρ-

θητι». Δηλαδή: «Παιδί μου, σέ σένα μιλω, σήκω, ἀναστήσου!». Μέ ἓνα ἄγγιγμά του θέλει νά τούς μεταγγίσει τή ζωή.

Ναί, καί στήν ἐποχή μας, παιδιά, **ὁ Χριστός νεκρανασταίνει νέους· μέ τόν λόγο του καί μέ τό ἄγγιγμά του.**

Πῶς μπορούμε σήμερα ν' ἀκούσουμε τόν λόγο του, πῶς νά ζήσουμε τό ἄγγιγμά του; **Στό Εὐαγγέλιό του** ἀκούμε τά λόγια του καί **τά Μυστήρια τῆς Ἐκκλησίας μας** εἶναι τό ἄγγιγμά του.

Ἕνα παιδί πού καθημερινά μελετᾶει τά λόγια τοῦ Χριστοῦ καί συχνά κοινωνᾶ, ἀγγίζοντας μέ τά χεῖλη του τό Σῶμα καί τό Αἷμα τοῦ Χριστοῦ, **μένει ζωντανό καί ἀναστημένο ἀπό πάθη καί ἐξαρτήσεις.**

Κι ἔτσι τά θέλει τά παιδιά του ὁ Χριστός. Εἶναι ὁ ἴδιος ζωντανός καί θέλει νά ἔναι ζωντανά καί τά παιδιά του

- μέ σφρίγος καί ὄρεξη γιά τή ζωή
- μέ ἐνθουσιασμό καί ὄνειρα
- μέ διάθεση προσφορᾶς πρὸς τόν συνάνθρωπο
- ἐλεύθερα ἀπό πάθη
- ἀδέσμευτα ἀπό ἐξαρτήσεις.

Βάλτε στόχους, παιδιά, γιά τή νέα σχολική χρόνια. Προσθέστε σήμερα (*μοιράζουμε τό ἐνθῦμο μέ τούς δύο στόχους, βλ. CD μέ ὑλικό*) ἄλλους δύο:

- α) Κάθε μέρα μέ ἀγάπη, προσοχή
νά ἀκούω στό Εὐαγγέλιο τοῦ Θεοῦ μου τή φωνή!
- β) Κάθε Κυριακή μέσ στον ναό
τό ἄγγιγμα τοῦ Χριστοῦ νά ζῶ
καί γιά νέα ζωή νά ξεκινῶ!

Ἀφῆστε τόν Κύριό μας, παιδιά, νά σᾶς ἀγγίξει, νά σᾶς ζωντανέψει, νά ὁμορφύνει τή ζωή σας!

Ἀκοῦστε, ἂν θέλετε, καί τή φωνή ἑνὸς ποιητῆ, πού ἀπευθύνεται στους νέους:

Εύπνα, νεκρέ! Τί γλυκό μήνυμα
πού φέρνεις, Κύριε, προς τὰ νιάτα!
Ὡ νέοι, κι ἀπελπισιά καί θάνατο
κι ἄν εἶν' τὰ στήθια σας γεμάτα,

νά τῆς τρανῆς χαρᾶς τό πλήρωμα
καί τό λευτέρωμα τοῦ νοῦ.
Διάπλατ' ἀνοίχτε τίς φτεροῦγες σας
πρός τὰ γαλάζια τ' οὐρανοῦ!

Γ. Βερίτης

ΟΠΤΙΚΟΑΚΟΥΣΤΙΚΟ ΥΛΙΚΟ

1. «Τά θαύματα τοῦ Χριστοῦ», ἀγιογραφικός διαγωνισμός.
2. «Εύπνα, νεκρέ!», ποίημα τοῦ Γ. Βερίτη.
3. Ἐνθύμιο μέ τούς δύο στόχους.

Ἵποσημείωση

Ἐνδεχομένως τὰ παιδιά νά χρειάζονται βοήθεια γιά τό πῶς νά μελετοῦν καθημερινά τὰ λόγια τοῦ Εὐαγγελίου. Θά τούς ἦταν ὠφέλιμο νά ἀποκτήσουν τήν προσωπική τους Καινή Διαθήκη, νά ξεναγηθοῦν ἀπό τόν κατηχητή σά βιβλία της, καί ν' ἀρχίσουν νά διαβάζουν καθημερινά λίγους στίχους, μέ προσευχή καί προσοχή, σημειώνοντας τίς ὅποιες ἀπορίες τους γιά νά τίς συζητήσουν στό Κατηχητικό τους.